

CRKVICE NAŠE

Na brdašcima,
s koji pogled *stere* se na sve strane,
crkvice naše od kresana kamena,
s *ponosnin* zvoncima,
na kajanje, i molitvu nas zvale.

Išli smo u *nji* *virujući*
da *iđemo* na susret s *Bogon*,
prositi milost,
tražit *okripljenje*.

Tuge i suze
donosili *prid* oltare.
Koji novčić i darove skromne.
Krštavali se i *vinčavali*.

Opraštali od *oni*
koje smo ispraćali s *nadon*
da su *njin* *griji* izbrisani.
Duše u Krvi Kristovoj oprane.

Još su tamo.
Ritko š *nji* zvona zazvone.
Al' kad tuda *prolazin*,
glas neodoljiv iz *nji* me zove.